

HỒI 692

Thế Sự Nan Liều

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cười cười nói nói như thường men theo quan đạo đi thẳng về cửa đông, Từ Tử Lăng dĩ nhiên là không có vũ khí, Tinh Trung Nguyệt và Thích Nhật cung của Khấu Trọng được giấu trong áo choàng da dề do Sở Sở đích thân khâu vá, và cũng vì đó mà phải chịu bao kiếp nạn. Hai người tay không tất sát, chẳng lộ chút ý định sát phạt nào.

Khấu Trọng cười nói: "Chỗ hấp dẫn nhất của sinh mệnh là chẳng có ai biết trước được trong tương lai sẽ có chuyện gì phát sinh, xảy ra biến hóa thế nào. Cũng như tình hình hiện tại của bọn ta, sau khi vào thành Giải Huy sẽ đối phó với bọn ta thế nào, hoặc chỉ đơn giản không cho chúng ta vào thành, càng nghĩ thì càng cảm thấy thích thú."

Từ Tử Lăng than: "Đảm lược của người càng ngày càng lớn, coi chừng lại trở nên quá tự tin đó. Theo tình hình bây giờ, bọn ta cứ thế này vào thành, chính là ép Giải Huy bất chấp tất cả phải giết chết bọn ta, không thì uy tín của hắn còn đâu nữa chứ?"

Khấu Trọng không đồng ý: "Giải Huy cũng đã từng đi lại trong giang hồ, tục ngữ có câu hai nước tương tranh thì không chém sứ giả. Ít ra thì Giải Huy cũng gặp mặt bọn ta một lúc, xem bọn ta có gì để nói với hắn hay không."

Sau đó gã cười khố nói: "Nếu không phải vì tình cảm đối với Ngọc Trí, ta nhất định sẽ không mạo hiểm vào trong thành, do đó có một tia cơ hội ta cũng phải tranh thủ bằng được, hy vọng chỉ cần động khẩu mà không cần động thủ."

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp: "Ta cũng vì lý do tương tự mà cùng với người trở thành hai con dê béo tự đi vào miệng hổ. Chỉ có điều chỉ cần sai một bước thì có thể chôn ngòi cho cuộc nội chiến giữa Giải Huy và tứ đại tộc."

Khấu Trọng so vai nói: "Giải Huy không thể là người ngu xuẩn như vậy, do đó cơ hội chính là năm ăn năm thua, phải xem xem bọn ta ứng đối thế nào."

Cửa thành ở ngay phía trước, bọn gã đứng ngoài nhìn vào chẳng thấy có gì bất thường, chuyện duy nhất làm người bất an chính là chẳng có binh dân bách tính nào ra vào, cả quan đạo vắng tanh không một bóng người, chỉ có hai huynh đệ bọn gã ung dung tiến bước.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, hơn mười kỵ sĩ từ cửa thành phóng ra, chạy thẳng đến chỗ hai gã.

Từ Tử Lăng khẳng định: "Đi đầu chính là Giải Văn Long."

Khấu Trọng lùi lại bước lại cạnh gã, ngưng thần nhìn tới, trầm giọng: "Xem ra không có Giải Huy rồi!"

Từ Tử Lăng cũng lắc đầu biểu thị không nhìn thấy hấn.

Hơn mười kỵ sĩ kéo ngựa dừng cương, chiến mã tung cao vó trước hí vang, Giải Văn Long vừa nhảy xuống thì hơn mười kỵ sĩ cũng đồng thời xuống ngựa. Chính tề đồng loạt, ai nấy đều là thanh niên tráng kiện, thể hình vạm vỡ, đều là cao thủ đời sau của Độc Tôn bảo.

Giải Văn Long bước tới hai bước, còn cách hai gã nửa trượng thì vòng tay thi lễ: "Giải Văn Long đại biểu cho Độc Tôn bảo cung nghênh đại giá của Thiếu soái và Từ công tử."

Hai gã nghe thấy liền đưa mắt nhìn nhau, tiếp đãi thế này đã vượt qua ý liệu của bọn gã, đương nhiên rất có khả năng Giải Huy tiền lễ hậu binh, đợi bọn gã rơi vào bẫy thì mới lộ rõ bộ mặt thật.

Khấu Trọng cười ha hả hoàn lễ: "Giải huynh không cần đa lễ, tiểu đệ đây thật không dám nhận. Bọn ta không mời mà đến, đường đột vô lễ, Giải huynh xin đừng bực tức."

Giải Văn Long vội nói: "Không dám! Không dám!", dứt lời liền ra lệnh cho người dẫn tới hai thót ngựa: "Gia phụ ở trong thành cung kính chờ đợi đại giá của hai vị, xin để Văn Long dẫn đường."

Hai bên nhảy lên ngựa, Khấu Trọng ở giữa, Từ Tử Lăng và Giải Văn Long cưỡi ngựa hai bên, có hơn mười kỵ sĩ theo sao hộ vệ chậm chậm đi về phía cửa đông.

Khấu Trọng ngồi trên lưng ngựa quay sang hỏi Giải Văn Long: "Tẩu tẩu có khỏe không?"

Giải Văn Long không ngờ Khấu Trọng lại có thái độ thân thiết gần gũi với mình như vậy, hơi giật mình một chút rồi mặt lộ vẻ ảm đạm, buồn bã đáp: "Những chuyện xảy ra gần đây nàng đều chẳng nhìn đến nữa, Thiếu soái nghĩ tình hình của nàng như thế nào?"

Khấu Trọng than: “Đó cũng chính là nguyên nhân ta cùng Tử Lăng đến Thành Đô, hy vọng hóa can qua thành ngọc bạch. Nói thẳng ra đến lúc này tiểu đệ cũng không hiểu tại sao mọi người lại làm lớn chuyện ra đến thế?”

Giải Văn Long mắt chăm chăm nhìn về phía trước, gương mặt cứng đờ không chút biểu tình nào: “Có vài chuyện Văn Long không tiện nói ra, gia phụ sẽ giải thích rõ cho Thiếu soái.”

Khấu Trọng nghe đáp trong lòng chùng xuống, theo thần thái và giọng điệu của Giải Văn Long thì cơ hội hòa giải với Giải Huy xem ra không nhiều. Cũng may là Giải Huy đồng ý gặp bọn họ nói chuyện, thể hiện hào khí thuở cùng Tống Khuyết vang danh ở võ lâm Ba Thục.

Từ Tử Lăng sau khi nghe mấy lời của Giải Văn Long thì trong lòng chợt nổi lên cảm giác kỳ lạ không sao giải thích được, dường như có ai đó trong thành đang đợi bọn họ, không chỉ đơn giản là Giải Huy và Giải quân đông đảo mà thôi, nhưng người đó là người thế nào thì gã không tài nào đoán ra được.

Ba người cưỡi ngựa dẫn đầu tiến vào bên trong cổng thành, quân thủ thành xếp hàng hai bên cổng, mỗi hàng khoảng năm mươi người, đồng thời giơ cao binh khí cung kính tung hô vang động. Nhưng nếu so sánh với lúc đối diện thiên binh vạn mã của Kim Lang quân bên ngoài thành Long Tuyền thì vẫn còn kém xa.

Chỉ nhìn sơ qua cũng có thể thấy được quân Giải gia là một lực lượng tinh nhuệ mạnh mẽ, không phải là đám đông ô hợp, có thể giúp Giải Huy mấy năm nay ổn định tình hình Ba Thục, bảo trì hòa bình không ai dám xâm phạm. Thế nhưng tình hình này đã bị sự rạn nứt giữa Giải Huy và Tống Khuyết phá hủy.

Con đường lớn dẫn vào trong thành vắng tanh không một bóng khách bộ hành, cửa hiệu đóng chặt cửa, không khí căng thẳng như trước cơn bão lớn.

Mục quang của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tập trung vào người trung niên vẻ mặt phong sương, tay chấp sau lưng đứng đơn độc ở cuối đường, trời mùa đông lạnh lẽo nhưng chỉ khoác một tấm áo xanh mỏng manh, khí thế siêu nhiên vượt hẳn đám chiến sĩ vũ trang đến tận răng đứng hai bên đường.

Người này trán cao mũi thẳng, làn da đen sạm, thần tình cao ngạo lạnh lùng, tùy tùy tiện tiện đứng đó mà trên người vẫn toát ra khí thế bá đạo uy chấn tám phương, tuy còn kém Tống Khuyết ở khí khái coi thiên hạ nằm dưới chân, chỉ có mình ta tung hoành, nhưng lại có

thể khiến người gặp sinh lòng kính trọng, ấn tượng thâm sâu. Trên người không đeo bất cứ binh khí gì nhưng không ai dám hoài nghi năng lực sát thương mãnh liệt của y.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thầm than không ổn, Giải Huy chính là người tuyệt không thể bị uy hiếp, lại bày ra trận thế như thế này rõ ràng là không sợ đấu chí và tín tâm bị lay chuyển.

Giải Huy từ xa thản nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Ta là Giải Huy, hoan nghênh Thiếu soái và Tử Lăng quang lâm Thành Đô."

Thanh âm từ xa nhẹ nhàng truyền lại dường như chẳng cần dùng chút sức lực nào mà từng câu, từng chữ đều chấn động màng nhĩ của hai gã, chỉ dựa vào công lực thể này đã khiến hai gã phải sinh lòng đề phòng không dám khinh địch, ngay cả lòng tin có thể dễ dàng trốn thoát cũng bị lay chuyển ít nhiều.

Cây cao bóng cả, Giải Huy có thể cùng tề danh với Tống Khuyết đương nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Khấu Trọng ngồi trên lưng ngựa ôm quyền đáp lễ: "Bảo chủ bận rộn trăm công nghìn việc nhưng vẫn có thời gian đến gặp hai tên tiểu tử hậu bối chưa ráo máu đầu như bọn ta, chính là vinh hạnh của bọn ta vậy."

Giải Huy phá lên cười ha hả: "Nhân tài xuất thiếu niên, Thiếu soái khiêm tốn quá rồi! Hiện tại trong thiên hạ có ai còn không biết đại danh của hai vị chứ!"

Khấu Trọng muốn tỏ vẻ tôn kính, đến cách Giải Huy năm trượng thì xuống ngựa, mấy người khác vội vã làm theo.

Con đường lớn vắng tanh tự thân nó vốn cũng gây áp lực về sự tĩnh lặng khiến người ta không dám mở miệng xâm phạm. Hai bên nói chuyện rền vang cả con đường, bầu không khí ngưng tụ, căng thẳng tưởng chừng như đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Giải Huy không lộ chút ý nào một lời nói không hợp thì có thể lay động can qua, hai mắt lộ thần sắc phức tạp không thể đoán nổi chăm chăm quan sát hai gã Khấu, Từ, nhưng đa phần chú ý của y đều tập trung trên người của Từ Tử Lăng. Những người khác xuống ngựa rồi vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ có Giải Văn Long dẫn hai người tiến về phía Giải Huy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã quen với quang cảnh thế này, tuy thân đang ở trong chốn hiểm địa nguy cơ bốn phía nhưng vẫn bảo trì thái độ ung dung không chút khẩn trương.

Giải Huy lộ vẻ tán thưởng, mắt thu liễm thần quang trở lại vẻ lãnh đạm bình thường, sắc mặt bớt đi nét nghiêm nghị, cười nhẹ: “Hai vị ngàn dặm đến đây, Giải mỗ đã chuẩn bị một bàn trà nước điểm tâm để tẩy trần cho hai vị.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, việc Giải Huy chịu ngồi xuống nói chuyện với hai gã đã là chuyện lạ, nhưng việc chỉ dùng trà ăn điểm tâm chứ không uống rượu ăn thịt lại càng không sao hiểu nổi.

Khấu Trọng thầm cảm thấy bất an, nhưng lại không biết được không ổn ở chỗ nào, vội nói: “Nhờ ơn bảo chủ ân cần tiếp đãi, mọi người có thể ngồi xuống uống chung trà, nói chuyện trên trời dưới đất, thử hỏi trên đời này còn có chuyện gì bằng?”

Từ Tử Lăng trong lòng kích động không thể nào đè nén lại được, lơ mơ cảm thấy phía trước có chuyện gì vượt xa sức tưởng tượng của mình đang chờ đợi.

Giải Huy lộ nét cười có lẫn chút chua chát, khẽ gạt đầu truyền lệnh xuống: “Mở cửa đón khách!”

“Soạt!”

Phía bên trái chỗ bốn người họ đang đứng vốn là một quán ăn lớn đóng chặt từ từ mở ra, hai tên chiến sĩ Giải gia thần thái cung kính đẩy cửa lớn ra ngoài, động tác chậm rãi ổn định, từng chút từng chút một hiển lộ sảnh đường bên trong quán ăn.

Sảnh đường bày đầy bàn ăn tựa hồ như bày dư một bàn, khiến người có cảm giác là lạ.

Làm người ta chú ý nhất chính là một tiên tử không vương bụi trần lay động lòng người đang an ổn ngồi bên một bàn tiệc, ánh mắt điểm tinh trong sáng không chút gợn sóng đang chăm chăm nhìn vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang đứng trên đường.

Từ Tử Lăng lúc ấy nào là „tĩnh trung nguyệt“, nào là “kiếm tâm thông minh” cũng đều quên sạch sành sanh, thân hình rung động.

Khấu Trọng cũng chẳng khá hơn gã là bao, rung mình tái mặt kinh hãi hô lớn: “Phi Huyền!”

Không ngờ Sư tiên tử lại giáng lâm nhân thế.

Sự xuất hiện của nàng quá đột ngột, vượt ngoài ý liệu của người ta, cũng như thanh kiếm Sắc Không của nàng khiến người ta không thể nào phản kháng lại được.

Bọn gã suy tính cẩn mật tưởng chừng như không thể bỏ qua khả năng nào, lại không ngờ được việc gặp lại Sư Phi Huyền ở trong thành.

Từ Tử Lăng toàn thân nóng bừng, đầu óc choáng váng, trong lòng từng đợt từng đợt sóng ào ạt dâng trào.

Chỉ mới đây thôi, gã đã mong ước được gặp nàng biết bao nhiêu, muốn thổ lộ hết mâu thuẫn và thống khổ trong lòng mình với nàng, bởi những mâu thuẫn và thống khổ đó chỉ có mình nàng mới có thể hiểu được, khẩn xin nàng dùng phép tiên giúp đỡ cho gã.

Chỉ mới đây thôi, gã suýt nữa đã không áp chế nổi sự nhớ nhung thống khổ, thậm chí đã nghĩ đến chuyện bỏ qua mọi việc, đi đến Tịnh Trai ở chốn xa xăm mù mịt chỉ để được nhìn nàng thêm một lần.

Một ngày không có nàng dài dằng dặc như cả năm trời, nhưng hiện thực tàn khốc ép gã phải cắn răng gánh chịu, không dám kinh động đến nơi thanh tu thân thánh bất khả xâm phạm của nàng.

Trong giây phút sinh tử tồn vong tại cuộc chiến ở Lạc Dương, gã đã không nhìn được phải phân thân đến gặp Liễu Không, thông qua Liễu Không gửi tới nàng tâm sự của mình, hy vọng nàng thông cảm nỗi khổ tâm của mình khi phải vi phạm ý chỉ của nàng.

Sau khi bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, Từ Tử Lăng gặp lại Thạch Thanh Tuyền, rồi từ từ đem hết tinh thần chuyển sang người nàng ta, nỗi khổ tương tư với Sư Phi Huyền cuối cùng cũng có thể phai nhạt dần, giấu ở một góc trong tim. Nhưng nàng lại xuất hiện vào thời khắc quyết định thế này rõ ràng là đã chặn ngang đại kế tưởng chừng như sắp thắng lợi của Khấu Trọng.

Tạo hóa trêu ngươi cũng chỉ đến mức thế này thôi.

Sư Phi Huyền vẫn mặc nam trang, trên đầu quấn khăn mềm, thân vận áo vải, bên ngoài khoác áo choàng trắng pha vàng, chân mang giày da mỏng, lưng đeo Sắc Không kiếm, thần sắc bình hòa, khiến người ta không tài nào biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì. Thấy hai gã cứ ngẩn người ra chăm chăm nhìn mình thì nàng ung dung đứng dậy, mặt hơi lộ nét cười như có như không, dịu giọng nói: "Thiếu soái, Tử Lăng, xin mời!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này cũng đỡ người chẳng khác gì con rối bị người ta điều khiển, quên đi mất cả hai phụ tử Giải Huy, không hẹn mà gặp ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi vào trong quán ăn.

Một quán ăn bình thường lập tức biến thành chốn tiên cảnh, chỉ bởi vì có gót tiên đặt chân đến.

Phụ tử Giải Huy theo gót hai gã, mời bọn gã ngồi vào tiệc.

Hai gã ngoan ngoãn theo chỉ dẫn của Giải Huy ngồi xuống đối diện với Sư Phi Huyền, cha con Giải Huy ngồi ở hai bên.

Sư Phi Huyền đích thân rót trà cho từng người rồi cũng ngồi xuống.

Quán ăn ngoài năm người ngồi quanh bàn tiệc rau dưa, quan hệ phức tạp không thể nào nói cho xiết được thì chẳng còn ai khác nữa, mấy chiến sĩ mở cửa đã lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng bọn họ rồi lùi ra ngoài.

Giải Huy nâng chén: "Hai vị cho dù đến Thành Đô vì việc gì, một ngày chưa nổi giận dụng võ thì vẫn là khách của Giải Huy ta, Giải Huy mượn trà thay rượu kính hai vị một chung."

Từ Tử Lăng lảng tránh ánh mắt có thể nhìn xuyên suốt mọi sự vật trên thế gian này của Sư Phi Huyền, cúi đầu nâng chung trà, thầm thở dài một hơi rồi nâng chén đáp lễ.

Khấu Trọng không rời mắt khỏi mục quang của Sư Phi Huyền chút nào, từ từ nâng chén, đưa mắt nhìn sang Giải Huy rồi hồi phục lại vẻ lãnh tĩnh lúc đầu, trầm giọng nói: "Khấu Trọng ta mong rằng lần tới gặp bảo chủ thì vẫn có thể ngồi xuống uống trà như lúc này!"

Bốn nam nhân đồng loạt uống cạn chung trà nóng hổi, Sư Phi Huyền chỉ khẽ nhấp môi rồi ung dung hạ chung trà xuống, thần thái ung dung tự tại, tựa như chuyện trước mắt chẳng có chút liên hệ nào với nàng.

Giải Văn Long lên tiếng: "Mấy món điểm tâm này là do tiện nội đích thân làm, xin mọi người chớ chê cười!"

Khấu Trọng nâng đũa cười khở: "Ta vốn ăn không quen mấy món này, nhưng Giải thiếu phu nhân đã có lòng như vậy thì thật không dám làm phụ lòng. Tử Lăng lại đây, bọn ta hãy nếm thử tài năng của thiếu phu nhân đi thôi!"

Hai gã ráng ăn hai miếng điểm tâm mà chẳng cảm thấy mùi vị gì, Giải Huy than: "Không nói đến lập trường đối lập của chúng ta, hai vị chính là người Giải mỗ coi trọng nhất trong thiên hạ hiện nay. Chỉ có các vị mới có thể đem vinh dự cho người Hán chúng ta bên ngoài biên ải, không ai là không tán thưởng."

Sư Phi Huyền chẳng hề có ý định mở miệng, nhưng đối với Từ Tử Lăng sắc mặt khó coi miễn cưỡng ăn vài miếng thì đôi mắt mỹ lệ lộ ra vẻ ôn nhu.

Khấu Trọng tỏ vẻ chán nản lên tiếng: "Nói thẳng ra, ta vốn có trăm ngàn lời nói muốn nói rõ lợi hại với Giải Bảo chủ, để tránh khỏi chuyện can qua giữa chúng ta, gây cảnh lưỡng bại câu thương, cứu vớt cho bách tính vô tội ở Ba Thục. Nhưng tiền giá của Phi Huyền đến đây làm cho ta lúng túng hoang mang không biết nói thế nào cho phải, thôi thì thỉnh Phi Huyền và Bảo chủ dạy bảo."

Đôi môi mềm mại của Sư Phi Huyền hơi hé nét cười, chẳng hề khẳng định hay phủ nhận, đưa mắt nhìn sang Giải Huy.

Giải Huy không nhìn ai, đắm chìm vào nỗi suy tư, hai mắt lộ vẻ thê lương nhìn ra ngoài cửa, thở dài cảm khái: "Giải Huy ta tung hoành trên thiên hạ mấy chục năm trước giờ chẳng sợ ai, cũng chẳng nghe lời ai, chỉ có hai người là ngoại lệ."

Giải Văn Long cúi đầu không nói, xem ra cũng rất thông cảm với nỗi thống khổ trong lòng Giải Huy.

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi: "Xin hỏi không biết hai người có thể bắt Bảo chủ làm trái với ý nguyện của mình là ai vậy?"

Ánh mắt của Giải Huy nhìn sang Khấu Trọng biến thành sắc nhọn như đao, trầm giọng nói: "Có một chuyện ta phải nói trước để tránh cho Thiếu soái hiểu lầm, bất kể hai vị có tin hay không, quyền lực phú quý đối với ta mà nói chẳng khác nào như mây mù che mắt, chẳng đáng một đồng xu. Nếu không phải thiên hạ đại loạn, ta đã sớm thoái ẩn sơn lâm, đem chuyện trong gia tộc giao hết cho Văn Long lo liệu, không hỏi đến chuyện thế sự nữa. Do đó khi Dương Quảng chết đi, ta đã lập hiệp nghị với Ba Minh, bảo trì sự trung lập của Ba Thục, để tránh cho bách tính phải chịu cảnh binh lửa tàn phá, nằm yên chờ đợi minh chủ có thể thống nhất thiên hạ xuất hiện."

Nghe Giải Huy nói đến đây, Từ Tử Lăng không nhịn được nhìn sang Sư Phi Huyền, nàng tiên tử này dường như có cảm ứng đón lấy ánh mắt của gã, khẽ gật đầu biểu thị Giải Huy nói toàn là lời thật lòng.

Khấu Trọng nghe vậy nhăn tít lông mày, không hiểu hỏi lại: "Nếu đã như vậy thì sao Bảo chủ không chịu bảo trì thế trung lập như trước nữa?"

Giải Huy không đáp lời, lộ vẻ băng khuâng nhớ về chuyện quá khứ, quay trở lại chủ đề chính, khẽ nói: "Hơn bốn mươi năm trước vào một ngày hè nóng bức, lúc ấy ta vẫn còn là một thanh niên chưa biết trời cao đất rộng là gì, Tống Khuyết huynh vì gia tộc áp tải muối vào Thục, ta đại diện cho tộc nhân tiếp nhận hàng hóa. Ta trước giờ chưa hề thấy qua một

bạc anh hùng nào như Tống đại ca, đúng là một nhân vật độc nhất trên đời, khiến ta vừa gặp đã phục sát đất, hai bên kết làm hảo hữu, liền thủ quét sạch bọn mã tặc hung hãn lúc ấy đang hoành hành trong đất Thục, qua mấy lượt vào sinh ra tử, sát vai tác chiến, Tống đại ca bao nhiêu lần trong tình huống hết sức hung hiểm đã chẳng màng sinh tử bảo hộ cho ta. Giải Huy ta có được ngày hôm nay toàn là nhờ Tống đại ca ủng hộ, vô luận bên ngoài loạn lạc thế nào cũng chẳng có ai dám xâm phạm vào vùng của ta nửa bước, bởi vì thiên hạ ai ai cũng biết, chỉ cần phạm đến Giải Huy ta thì sẽ chọc giận đến Tống Khuyết. Thiên hạ hỏi ai dám đắc tội với Tống Khuyết chứ?”

Suy đoán và sự thật đúng là cách nhau quá xa, Khấu Trọng đến lúc này đích thân nghe Giải Huy nói rõ quan hệ của y với Tống Khuyết, mới biết được là mình đã hiểu lầm Giải Huy. Lãnh tụ của thế tộc quyền thế nhất ở Ba Thục tuyệt không phải là người ham mê quyền vị mà bỏ Tống Khuyết đi theo nhà họ Lý, nhất định phải có nguyên nhân gì khác, điểm mấu chốt chính là người mà Giải Huy không thể không nghe lời ngoại trừ Tống Khuyết.

Là kẻ nào đây?

Từ Tử Lăng sau khi thấy Sư Phi Huyền dáng tiền xuất hiện thì chỉ có thể dùng bốn chữ “lòng dạ rồi bời” để mà hình dung tâm tình của gã. Thạch Chi Hiền đã có dự báo bất tường: lúc Lý Thế Dân lâm vào tình trạng sinh tử tồn vong, Phàn Thanh Huệ sẽ không thể ngồi yên bỏ qua.

Bên ngoài trường của Khấu Trọng và Tống Khuyết thì chỉ có Sư Phi Huyền là người duy nhất hiểu rõ không thể nào để mất Ba Thục. Nếu Hán Trung thất thủ, Khấu Trọng có thể trực tiếp vào Quan Trung đánh tới Trường An, mất đi Dương Công Bảo Khố đã làm cho Lý Uyên mất đi ưu thế lớn nhất của Trường An.

Sư Phi Huyền lần này có mặt tại đây rõ ràng đã qua một quá trình suy tính cẩn thận sâu xa.

Giọng nói của Khấu Trọng lại vang lên: “Ta đã minh bạch rồi! Dám hỏi Bảo chủ, còn một vị mà Bảo chủ không dám không nghe lời nữa là ai?”

Giải Huy chìm đắm trong hồi ức, không kìm nổi xúc động: “Có rất nhiều chuyện ta không dám nghĩ tới, nhưng giờ đây phải nêu lên lại. Tống đại ca vốn là người Giải Huy kính phục nhất, trước giờ không hề thay đổi. Nếu có sự lựa chọn khác, ta tuyệt không muốn nghịch lại ý của huynh ấy, huống gì Ngọc Hoa lại là con dâu mà ta yêu mến nhất.”

Giải Văn Long thẳng thốt gọi: “Cha!”

Giải Huy gơ tay cản lại không cho hắn nói tiếp, bình tĩnh lên tiếng: "Còn một vị nữa chính là sư phụ của Phi Huyền: Phàn Trai chủ, nàng vì chuyện của Tú Tâm và Thạch Chi Hiền mà dạo bước giang hồ, còn ta và Tống đại ca vì Tú Tâm mà muốn tìm Thạch Chi Hiền tính sổ, mọi người gặp gỡ giữa đường, tuy vô ý nhưng quả thật là hữu duyên. Nàng cùng đại ca đàm luận suốt một đêm, ta tuy chỉ ngồi một bên nghe ngóng nhưng vẫn nhớ mồn một từng câu nói của bọn họ, cảm nhận được nỗi đau xót của nàng trước thời cuộc, tấm lòng vĩ đại nghĩ cho vạn dân thiên hạ của nàng ta không bao giờ dám quên."

Sau đó nhìn sang Sư Phi Huyền, ánh mắt lộ vẻ ôn nhu, từ hòa nói: "Do đó khi Phi Huyền vì Lý Thế Dân đến đây nói chuyện với ta, giải thích lý do vì sao nàng chọn Lý Thế Dân, ta nhận thấy sự tình quan hệ trọng đại, không đợi sự đồng ý của đại ca đã lập tức đáp ứng điều kiện của Phi Huyền, không phải vì vinh nhục của Giải gia ta mà là vì hạnh phúc của thiên hạ vạn dân, cho đến nay vẫn không hề hối hận, chỉ đau lòng là không được đại ca tha thứ. Ta hoàn toàn không muốn huynh ấy trở thành kẻ địch, hôm nay tuy đã trở thành kẻ địch của ta nhưng trong lòng ta không chút nào oán trách đại ca, huynh ấy có cái nhìn và lập trường riêng, chẳng ai có thể lay động niềm tin của huynh ấy. Ta đương nhiên không đủ sức, Thanh Huệ cũng chẳng có cách nào, tình huống mà ta không muốn xảy ra nhất cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực đáng sợ rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu rõ, Giải Huy tuy không nói rõ quan hệ của y với Phàn Thanh Huệ nhưng rõ ràng y cùng Tống Khuyết đều sinh lòng ái mộ với Phàn Thanh Huệ, tuy nhiên do thân phận xuất thế của bà ta nên đương nhiên chẳng có kết quả gì, cũng giống như quan hệ giữa Từ Tử Lăng và Sư Phi Huyền vậy. Nếu đổi cho Từ Tử Lăng vào vị trí của Giải Huy, đệ tử của Sư Phi Huyền mấy chục năm sau lại đến cầu xin Từ Tử Lăng, gã làm sao có thể cự tuyệt được đây?

Ấn tượng của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đối với Giải Huy đều hoàn toàn thay đổi, cảm thấy y đúng là một vị tiền bối tông sư rất đáng tôn kính.

Ánh mắt của Khấu Trọng từ người Giải Huy chuyển sang Sư Phi Huyền, than: "Phi Huyền cũng biết sự tình đã đến mức không thể nào quay đầu lại được nữa, ta tuy thông cảm với nỗi khổ của Bảo chủ nhưng ta cùng Lý Thế Dân đã kết thành mối thù sâu nặng không thể giải khai, hơn nữa đây không chỉ là chuyện riêng của Khấu Trọng ta mà còn là nguyện vọng của toàn thể liên quân giữa Thiệu soái và Tống gia, nhất thiết phải giải quyết bằng vũ lực, không còn có biện pháp nào khác."

Sư Phi Huyền cười nhẹ: "Đã như vậy thì chúng ta cứ giải quyết bằng vũ lực đi!"

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nghe vậy ngạc nhiên không biết đáp lại thế nào.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>